

[Palle Simonsen]

Derfor vil jeg spørge finansministeren i dag: har regeringen nogen planer om at foretage indgreb over for lønglidningsmekanismen? For når vi ser på lønudviklingen gennem de senere år, må vi konstatere, at det er lønglidningsfaktoren, som er den sorte hest i løbet. Det er den, som kan udvikle sig uforholdsmæssigt, og derfor må vi henstille til regeringen, at der bliver truffet foranstaltninger til imødegåelse af en uacceptabel lønglidning.

Regeringen kunne f. eks. godt tage en snak med sine kollegaer i Norge, hvor man har gennemført et lønstop dækkende over halvandet år; det er jo en effektiv løsning på problemet. Vi opfatter det sådan, at hvis ikke der bliver gjort for det første noget konsekvent med hensyn til at nå en nulløsning på arbejdsmarkedet og dernæst noget konsekvent med hensyn til lønglidningsmekanismen, bliver lønstigningerne i det kommende år højere end de 8 pct. og betalingsbalanceunderskuddet højere end de 8 mia kr.

Vi må også henstille til regeringen, at den målsætning, som man stillede sig om betalingsbalanceunderskuddet, bliver opretholdt. Jeg har hørt udenrigsministerens udtalelse om, at man ikke fører politik på decimaler. Det er vi enige med udenrigsministeren om, men tilbage står blot, at det, man havde forestillet sig om de 6½ mia kr., ligesom er forsvundet op i den blå luft. De 8 mia kr. er måske tvivlsomme på nuværende tidspunkt. Finansministeren siger i sin tale i dag, at de 8 mia kr. dog alligevel er bedre end de 9 mia kr., som var blevet resultatet, hvis ikke SV-regeringen var blevet dannet. Ja men det kunne jo godt være, hr. finansminister, at vi kom på den anden side af det, som man var klar til at gribe ind over for, da regeringen blev dannet i august-september sidste år.

Det, der er det ulykkelige ved sagen omkring betalingsbalanceunderskuddets udvikling, er jo, at vi pådrager os selv en større og større rente- og afdragsbyrde. Da vi diskuterede bemyndigelsen til finansministeren til hjemtagelse af lån fra udlandet på 7 mia kr., fremgik det klart, at hvis regeringens målsætning om betalingsbalanceunderskuddet blev opretholdt, ville vi i 1983 få en samlet offentlig rente- og afdragsbyrde på 12-14 mia kr. i forhold til de 6 mia kr. i dag. Også her må vi altså, når vi tager situationen i betragtning,

konstatere, at det bliver en højere rente- og afdragsbyrde.

Det er meget, dette samfund skal tjene hjem i øget produktion, for at vi kan blive ved med at klare disse ting, og det er åbenbart, at selv om vi søger at løse både betalingsbalanceproblemet og beskæftigelsesproblemet på én gang, er det lige så givet, at gør vi ikke noget alvorligt ved betalingsbalancen, vil der på et eller andet tidspunkt blive en så uheldig beskæftigelsessituation, som vi måske ikke har forestillet os.

Finansministeren siger også i sin redegørelse i dag, at der i den kommunale sektor, når man ser på budgetterne i amter og primærkommuner, er en betydelig stigning i 1979, og vi opfatter det egentlig sådan, at finansministeren synes, det er lykkeligt, for så kommer der nogle flere i arbejde. Der må vi sige til finansministeren, at vi tror ikke på, at man løser dette samfunds problemer ved at ansætte nogle flere i den offentlige sektor, hverken beskæftigelsesproblemet eller betalingsbalanceproblemet. Jeg ved godt, finansministeren vil sige: ja men vi ødelægger beskæftigelsessituationen, hvis ikke vi ekspanderer den offentlige sektor. På lang sigt ødelægger vi betalingsbalanceproblemet gennem det øgede offentlige forbrug, som opstår igennem denne ekspansion af den offentlige sektor. Derfor må vi igen fastslå, at der er behov for at bremse op i udgiftsstigningerne både for den statslige og for den kommunale sektor.

Der er en klar tilbøjelighed til hos regeringen ligesom at ville reparere på arbejdsløshedstallet ved at indføre nogle kunstige løsninger. I 1978 er der i stat, amter og kommuner kommet 36.000 nye offentligt ansatte til. Der er stærke forlydender om, at efterlønsordningen vil bevirke, at op imod 50.000 forlader arbejdsmarkedet. Det er selvfølgelig store tal - 86.000 - som man kan bruge til at reparere på arbejdsløhedsstatistikken med, men jeg håber også, finansministeren vil give os ret i, at det ikke løser vores grundlæggende problemer.

Hvis finansministeren - og det vil vi støtte ham stærkt i - vil leve op til målsætningen om at genskabe balancen i dansk økonomi, er der én eneste forudsætning, der skal opfyldes, og det er et mere konkurrencedygtigt erhvervsliv.